

De Unges Afdeling

Losslupne Tanker.

(Af Harald Schmidt).

XXIX.

Sjønksomhed.

Les ikke hver en Bog du kommer nær — det lønner sig let at gaa i Træt for et Vær.

Betænk.

Har du gjort noget Godt, ej tænke du blot ligesom naar du glemmer at vinde; thi selv Naturligens Lyd, som du loopræstet igr, har du glemt ved at se Solen skimme.

Hvem?

Naar Hvermand tænkte kun paa eget Bedste, hvem var der til at tænke paa sin Næste.

Modfætning.

Enhver har vist erfaret lidt at tunge Hjertes gør tunge Strid; det fører ned ad i Jord som Træets Rødder — viligt Hjerte gaa lette Rødder!

Huff!

Glem ikke, Livet her har fuldt sit Værd; dog huff! Værdien er ikke just herredend. Glem ikke, Ordet er saa stærkt et Sværd; dog huff! at bruge det til Værn for Fjenden.

Glem ikke, Liden har til dig et Krav; dog huff! du virke skal i Løn befæden. Glem ikke, din Vandring stunder med en Gtaad; dog huff! den Døren er til Evigheden.

Dejen.

Uden Selverkjendelsens Gledelyst — start du maa se — vil Substansens Himmelsart aldrig se.

Bed!

Er Hænet-haard og knudret din Vej paa Livets Værd, og smiler Svætskollin med Svætskollin — gøt ligesaa!

Tiggeren og den franske Præst.

Foran Indgangen til Kirken Notre Dame i Paris sad i mange Aar en Tigger og modtog Almisser af de Kirkesjæle. Sjælden eller aldrig saa man dog Tiggerens Ansigt, thi hans Hoved var senket ned mod Jorden, og han fremtraadte blot Haanden til Modtagelse af Gaverne.

Manbte de Personer, som daglig besøgte Kirken og hver Gang gav ham en Almisser, var ogsaa en ung Præst, som med Alvor og Underlighed forrettede sin Gavn der. Han havde et ventligt Ord paa rede Haand for den gamle, og hver Gang han lagde en Mønt i hans Hat, trykkede han med Deltagelse hans dirrende Haand.

En Morgen, da Tiggeren ikke fandtes paa sin sædvanlige Plads, men savnedes der ogsaa de følgende Dage, begav den gode Pastor, som havde fattet en levende Interesse for ham, sig afsted til hans elendige Bopæl, som laa i et af de fattigste Kvartaler i den store By. Efter at han havde freget op ad mange stejle og trange Trapper, staaede han endelig foran en brøstfædig gammel Dør, paa hvilken han bankede.

Et svagt „Kom ind!“ bejvarede hans Banker. Pastoren traadte ind og stod Ansigt til Ansigt med Tiggeren, som vendte sig Bleg og stævnende paa sin Halmfæng, medens Vinden pib gennem de utallige Sprækker i Husets Trævægge. Pastoren kastede et Blik omkring sig og gøs. Det var en forfærdelig Bølg, og Knopt kunde man tro, at et menneskeligt Væsen vilde kunne leve her. Noget Sengestød fandtes ikke, kun et Leje af muggen Halm, gennemtruffet af den Regn, som uden Hinder trængle gennem det utætte Tag.

Den gamle rejste sig op. „Dr. Pastor!“ sagde han, „jeg er meget syg, mine Tænder er talte, og det er den barmhjertige Gud selv, som sender Dem til mig. Jeg har altid søgt mig dragen til Dem, jeg ved ikke selv hvorfor, — men det er mig som trængte en Lysstråle ind i min formørkede Sjæl, hver Gang jeg ser Deres venlige Ansigt.“

„Min Søn,“ sagde Pastoren, „kan hævde der tynger nogen Søn paa din Samvittighed, og du søler Trang til at befæde den for mig.“

„Ja, en svær, en forfærdelig Søn,“ sagde Tiggeren med rullende Stemme, „og siden den blev begaaet, har Mindet derom forfulgt mig med en usforontlig Stregthed.“

„Og den er?“ — spurgte den unge Sjælesørger, idet han nærmede sig.

„O,“ jamrede Tiggeren, „jeg tør næppe nævne den, og alligevel driver min angstfulde Samvittighed mig til at aabenbare alt, og det er, som jeg op-

fordres til at gøre det især for Dem, for af Deres Mund at haa den forlædelse, hvorom jeg har paaløbt Herrens Naavn.“

„Saa befend da, min Søn,“ sagde Sjælesørgeren. „Jeg haaer her i Guds Sted for at modtage din Befendelse og meddele dig hans forlædelse for den Synd, du saa dybt synes at angre.“

„Se, Fader,“ sagde den døende, idet han rejste sig op og pegte frem for sig. „Se paa det Forhæng, som befæder Væggen der ved Fjeden af mit usle Leje.“

Der bag ved skuldes Straffen, og derfra udgaaer Forbandelsen.“

Pastoren fattede ikke, hvad han mente, men kastede dog et Blik paa det grove Forhæng, som bevægede frem og tilbage af den indtrængende Vind.

Tiggeren sagde: „Da den strækkelige Revolution udbrød, tjente jeg hos en rig Adelsmand, og hvad mere var, jeg blev næsten holdt som et Værn. Min Herre viste mig uindskrænket Tillid. Naar han og hans Familie var fraværende, betroede han mig Røglerne til sit hele Slot, gjorde mig tilslut til sin Forvalter, og jaaledes kom jeg i en Stilling, hvori jeg kunde virke meget til hans Fordel. Men Revolutionen stod for Døren; overalt drog bevæbnede Stærer frem, myrdede og brændte og kom endelig ogsaa til min Herres Slot. Iføderfor nu at redde ham ved min personlige Indblanding som ikke tilhørende den forfulgte Adelsstand, saa jeg udførte til — overrumplet og overvunden af Fristelsen til at tilegne mig hans Slot og hans Statte. Jeg saa ham, hans Hustru og hans to Døtre blivde slæbte ud af Huset, kastede paa Bløddelsjærren og førte til Grevepladsen, hvor de udnandede sit Liv. Kun en liden Dreng, lille Charles, undgik Faren ved at gemme sig paa Høstet, hvilket jeg ikke vidste; thi ellers havde jeg nok ikke staaet Arvingen heller.“

Den unge Pastor blev dødbleg, næsten ude af Stand til at holde sig oprejst, og han maatte støtte sig mod Væggen, medens hans forfærdede Blik blev ufravendt fæstet paa Tiggeren. Denne lagde ikke Mærke dertil, men vedblev:

„Se, Dr. Pastor, dette er min gruelige Søn. Jeg kom vel i Besiddelse af baade Gods og Guld, men den retfærdige Gud hjemjægte mig for min Synd; det ene med det andet gik tabt; selv forfulgt som min Herre — maatte jeg lade alt i Stikken og flygte til Paris, hvor jeg skulde mig under en Tiggeres usle Daagt. I tredivte lange Aar har jeg baaret paa min forfærdelige Byrde; nu nærmer min sidste Time sig, og Samvittighedens Røst taler højtlydt mere end nogenfinde. Kan De vel, fromme Fader, tilgive mig Guds Forlædelse?“

„Jeg kan og jeg vil,“ svarede Pastoren; „thi din Anger synes mig at være oprigtig; men du talte om Forhængene der borte; kan du vise mig det, som er der bagved?“

Tiggeren bøjede sig fremover, og idet han anstrengte sine sidste Kræfter, tral han det tilfide — og paa et stort Olie-maleri viste sig Billederne af en Mand, en Kvinde og 3 Børn.

„Se,“ flammede han, „se her er Straffen, den idelige Anklage.“ Pastoren faldt ned paa sine Knæ og bød. Efter en kort Stund rejste han sig atter op og udbrød:

„Jeg tilgiver dig, og saa i deres Naavn; thi vid, Ulykkelige, det er mine Forældre og mine Søstre. Jeg selv er den lille Dreng, er Charles, som tog sin Tilflugt til Høstet.“

Den døende udsåbte et forfærdeligt Angstskrig og udbrød: „Saa kom da Straffen med øget Magt, men Forlædelsen?“

„Den har du nu fuldstændig: I Guds, I mine Forældres, mine Søstres og mit eget Naavn tilgiver, forlader jeg dig! Maatte Herren, vor Gud, for Jesu Skyld være din Sjæl naadig!“

Da, første Gang efter tredive Aar, bredte sig et Smil over det stivnende Ansigt. Han trykkede sig tæt ind til Sjælesørgeren, tilfattede sine Øjne for aldrig at aabne dem mere og flumrede ind, medens Forlædelsens frugterende Tilfælselse endnu løb i hans Dre.

Den benaadde Fange.

En Fængjelspræst i England fortæller:

Jeg havde længe ønsket at saa Vejsheds til at overkræfte et Benaadningsbrev til en eller anden dødsdømt Forbryder, og dette blev mig ogsaa langt om længe forundt.

Dagen før en stakkels Forbryder skulde miste Livet, blev jeg bilst uventet anmodet om at forlynde ham Frieheden, idet jeg modtog et Benaadningsbrev for

denne Fange, underkrevet af Dronning Victoria.

Min første Tanke var: Paa hvilken Maade skal jeg nu hurtigst muligt komme til hans Celle? Da jeg naaede Fængslets Port, tænkte jeg: Hvorledes skal jeg paa bedste Maade kunne sige ham det? Hans Bevægelse vil maaske overmande ham, ja maaske han endog: saa, hvis han for hurtig og uventet faar Budskabet om Benaadning, vil dø af Glæde — han er jo saa at sige allerede død og smager allerede Dødens Bitterhed.

Med Benaadningsbrevet i min Haand stob jeg i hans Celle. Hans Ansigt var blegt, hans Knæ rystede. Hans forsorgede, røde Øjne var nu taareløse og dybt indsunken. Hvilket sorgeligt Billede! Hans Hustru havde nylig taget Afsked med ham.

„Min Ven, kan du læse?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede han. „Af Frygt for at lade ham se Benaadningsbrevet for hurtigt tilføjede jeg: „Hvad vilde du sige om et Østet, der lod dig beholde Livet?“

„Min Herre,“ sagde han, „driiv ikke Spot med mig.“

„Nej, men Livet er dig vel lært, eller har du maaske ikke Lygt til at leve?“

„Jeg vilde ønske, at De ikke talte til mig paa den Maade.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

„Men Dronningen kan benaade dig.“ Han saa spørgende paa mig og tav. „Kan du læse dette?“ spurgte jeg.

Han svarede: „Ja, jeg kan læse det, men jeg kan ikke forstå det.“

Børnernes Afdeling

Barnerøsten.

„Har du set det, Carl? Torvet er jo næsten fuldt af Juletræer. Jeg saa et stort Bæst fuldt af Træer,“ sagde lille Marie og bredte ud Armene som for at vise, hvor stort det var.

Carl nikkede med Hovedet. „Ja, jeg har set det. Skal ikke vi saa et lidet Træ ogsaa Moder?“

Ved Binduet sad Moderen og drejede paa Symaskinen. Nu saa hun bort til Børnene; Maskinen staaede, og Haanden laan.

„Ja, bare jeg kunde finde eder et Træ,“ sultede hun stille for sig. Hun aabnede Læberne som for at sige noget, men der kom ikke en Lyd over dem. Studse hun allerede forstyrede Juleglæden for de smaa? Hjør havde hun funnet Kasse dem et Juletræ, men iaar? Den skumme Hofte havde tiltaget, og det saa næsten ud, som det lattede mod Engden.

Hun begyndte at dreje paa Maskinen. „Aa Moder, du er saa flink, og saa faar vi mange Penge, saa køber vi Juletræ.“

„Stille,“ hviskede Marie og stødte til Broderen paa Armen. Hun saa, hvorledes Moderens Øjne blev fulde af Taarer.

„Jfse grad, Moder,“ sagde hun. „Vi behøver ikke noget stort Juletræ, ser du. Vi behøver bare et lidet, og du maa ikke græde, for nu er det snart Jul.“

Moderen gik ud af Værelset. „Hvad gør Moder derinde, Marie?“ „Jeg ved ikke, Carl, hun laa i Døren?“

„Stræder hun der inde i det stugge, mørke Kammer?“ „Jeg ved ikke.“

„Ja, hun græd.“ Hun anede, at hun ikke havde langt igen, og hvordan skulde det gaa de to smaa? Hun udsåbte sit trætte Hjerte i Søen, og da hun kom ind til Børnene, var hun stærkere.

„Ja, jeg ved ikke,“ sagde hun, „om jeg kan stasse eder et Træ iaar. Derfor græd jeg.“

„Ja, men Jesus kan nok,“ mente Marie, „og jeg skal bede ham.“

„Ja, gør det,“ sagde Moderen, smilende gennem Taarer. „Stal jeg ogsaa gaa ud i Markkammeret og bede ham?“ spurgte hun trostfuld.

„Ja, gør det,“ sagde hun, „og saa teg hun Barnet ind til sig, men kunde ikke faa et Ord frem for Graad.“

„Men lad os synge: Her kommer dine arme smaa,“ sagde hun, da hun blev lidt stærkere, „for nu er det snart Jul.“

Men det gik fort nedover med den lyge Enke nu. Et Par Dage før Jul saa hun. Hun havde faaet ifand et Dufin Duffet, som hun haabede at faa solgt paa Torvet. Men hvem skulde gaa med dem? Hun fik Rabobonen til at gaa bort paa Torvet nogle Timer, og Marie maatte ogsaa være med. Men Carl skulde være hjemme hos Moderen, som nu var svært daarlig.

Paa Torvet gik det noksaa godt. Kønen og lille Marie havde flere Børn om sig, der saa paa Dufferne.

„Hvad jeg nu skulde, skulde jeg tage en Skisse,“ sagde en ung Mand, der gik sammen med en ung Dame og saa sig om paa Torvet; „det er en malerisk Gruppe, ikke sandt, Anna?“

„Ja, men lad os snakke med dem lidt.“ Og det gjorde de. Kønen fortalte om de smaa Børns Rød, og det lod til, at det gik de to til Hjerte. Han sagde nemlig til sin Hustru: „Huff paa Kammeret, Anna.“

„Ja, jeg vil se ind til dem.“ Men inde hos Enken Karen Andersen blev det daarligere. Ud paa Eftermiddagen sagde hun: „Kansse du læser lidt for mig, Carl. Du maa læse Juleevangeliet.“

Ja, Carl læste, det han ofte havde gjort, læste om Hyrderne, læste og grad.

„Ja, saa kom Engelen,“ sagde Moderen, „og sagde: „Ja, hvad var det, han sagde, Carl? Læs det en Gang til.“

„Krygt ikke! Thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som —“

„Ja, frygt ikke, saa haaer det. Jeg skal ikke frygte, selv om Døden kommer.“

„Den kommer da ikke til os nu,“ mente Carl.

„Ja, men hvis Døden kommer, saa skal vi ikke være bange. Vi skal tro paa Gud —“

„Ja,“ svarede Carl trostfuld, „og saa kommer vi jo til Gud i Himlen og til Englene, ikke sandt, Moder?“

hun, „hjælp mig, hjælp mine to smaa, der snart er alene her —“

„Du skal ikke være bange, Moder, Engelen sagde vi ikke skal frygte, og Gud er jo saa god. Jesus er jo hør os.“

„Ja, Jesus — Englene — ja — der er de — ser du dem ikke?“ Hun saa op, og der kom som et lysende Skær af Glæde over hende. „Der kommer de og henter mig. Nu haaer — jeg — Jul — dejlig Jul —“

Men den Aften grad Carl og Marie sig i Søvn. Nu var jo Moder borte, og ved at alene i Verden. Carl bad til Gud, at Englene maatte komme og hente dem ogsaa. De vilde ogsaa til Himlen og til Modern.

„Jesus kommer nok, naar vi beder ham,“ mente lille Marie.

Rabobonen tog sig vel af dem, men Moderen var jo borte.

Wankel og hans unge Fru kunde ikke glemme den lille Marie, som de havde set paa Torvet. Wankel havde været en almindelig, verdslig Mand, men da han for en Tid siden havde mistet en liden, vakker Søn, havde han staaet foran Guds Rald. Baade han og hans Hustru var nu at se der, hvor de ikke ellers plejede sætte sin Fod, i Guds Hus.

„Ja, jeg ser ind til disse Jøll, Alfred,“ sagde Fru Wankel lille Juleaftens Morgen. „Kansse jeg kan hjælpe dem lidt til Jul.“

„Ja, gør det; det vil lyse lidt op for os at kunne se lidt godt, tror jeg.“ Og Fru Wankel gik. Carl stod netop udenfor Huset, da hun kom did.

„Der iver her en Moder Andersen, som har to Børn?“ spurgte hun.

„Jo, men Moder er død?“ „Er din Moder død?“

„Ja, Englene kom og hentede hende til Himlen til Jesus. Hun sagde, hun skulde faa Jul dejlig en Jul, og vi skulde ogsaa saa det, sagde hun.“

„Ja, det skal I nok ogsaa saa,“ sagde Fruen beveget, „Jesus har sendt mig for at hjælpe eder til en glædelig Jul. Men hvor er din Søster da?“

„Hun er inde.“

Hu gik de ind og fandt Marie. „Marie, vi skal saa Jul, siger denne Dame. Moder sagde nok sandt.“

„Ja, Moder sagde bestandig sandt, ved du,“ svarede den lille.

„Ja, Børn,“ sagde Fruen, „nu skal jeg gaa hjem lidt, og saa skal vi se, om der ikke skal blive Jul for os alle.“

Fru Wankel havde nemlig faaet en Tonke, som hun vilde tale med sin Mand om.

„End om vi tog disse to Børn op til os i Julen?“ spurgte hun.

„Ja, du siger noget,“ svarede Manden, og lidt efter blev der sendt Bud efter Marie og Carl.

Hvor de frydede sig nu, da de kom ind til disse venlige Jøll. De fik pæne Klæde, og alt var saa lyst og godt. For en Stund var Sorgen over Moderens Død glemt; thi de søtte sig saa lykkelige i de varme, lyse Værelser. Saa-dant havde de aldrig oplevet før.

De var vel i Begyndelsen lidt undselige, men da Fruen spurgte, om de ikke kunde synge, svarede Carl: „Jo, vi har lært: „Her kommer dine arme smaa,“ og den sang vi ofte med Moder.“

Da saa Fruen satte sig ved Piano-forret, sang de lykkelig og glad sammen Juleangene, og Sorgen var som slutt.

Da de havde sunget og spist, spurgte Wankel Børnene, om de ikke havde nogen Skragt her.

„Har du ikke en Onkel eller Tante da?“

„Nej. Men Moder sagde, at vi ikke skulde være bange, Jesus vilde hjælpe os.“

„Ja, da, men jeg huffer intet af det mere,“ svarede hun med dyb Smerte; hun havde saa lidet haab om, at Drengen skulde komme sig, og hun var saa indertlig glad i ham. „Men glem nu ikke at bede til Gud; han hjælper dig nok.“

„Ja, Moder, det gør jeg, og jeg ved, at han har tilgivet mig min Synd.“

og den bliver ikke bestævet. Vil du som jeg, saa hjælper vi disse to frem.“

„Og derved blev det. Men ofte sagde Wankel til sin Hustru: „Vi har lært meget af disse smaa, og vi lærer stadig bedre at sige i Tro: „Jesus kan det, og Jesus vil det.““

En from lille Dreng.

Henrik var 14 Aar og gik til Konfirmationen; han var en stille, fanste lidt forsagt Dreng, blev og sin at se paa; men ellers var der intet underligt ved hans Udseende. Han var ikke videre begavet, men flittig og nøjsagtig, og derfor var hans Lærere glade i ham; og ved sit venlige, behagelige Væsen fik han ogsaa mange Kamerater paa Skolen.

Hans Fader var Arbejdsmand, og det kostede ham meget at kasse sin Familie det nødvendige; han fik derfor liden Tid til at tage sig af sine to Børn, Henrik og Emma. Men Moderen, en alvorlig og from Kvinde, gjorde alt for at hjælpe sine kære Børn og plejede dem kær og fine kære Børn og plejede dem kær og fine kære Børn, havde til Vegem og Sjæl. Da Henrik var ti Aar gammel, fik han Lov at følge oftere med til Kirken. Og han sad der saa stille og hørte saa opmærksomt efter. Saa spurgte Moderen ham ofte, naar de kom hjem, om han havde forstaaet noget af det, Præsten sagde. Og saa kunde de to gennemgaa Evangeliet igen, Moderen fortalte, og Drengen lyttede.

Ofte havde Drengen klaget over Hovedmerter, og en Søndag kunde han ikke være med i Kirken, for han havde saa ondt i Hovedet. Da Moderen kom hjem fra Kirken, fandt hun Moderen som doorm, at han maatte gaa tiljængs. Men da Mandagen kom, kunde de ikke holde ham hjemme, han vilde til Præsten; han kunde ikke forsømme Konfirmationsforberedelsen, spntes han. Han var saa glad i de Timer. Og til sin betyngrede Moder sagde han:

„Du skal se, jeg bliver bedre, naar jeg kommer did.“

Præsten talte den Time med Børnene om Bjergprædiken. Særlig dvælede han ved Saligsprøngerne. Han talte om Syndens Magt, om vor Fattigdom og Elendighed, og om den Trøst og Kraft, som Jesus bringer. Han pegte paa, hvorledes vi allerede her paa Jorden saa smaa smaa, men at vi først i Juledensliden faar smage det i al Hylde.

Saa lod han Børnene faa op 2 Ude Kap. af Aabenbaringen og forklarede for dem særlig det fjerde Bæst, hvor der staaer, at „Gud skal afstrøe hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mer, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere, thi de første Ting er vegne bort.“

Opmærksom og andægtig hørte Børnene efter, stille og indadvendt sad Henrik der, Ordet gjorde aabenbart dybt Indtryk paa ham.

Til Middag spiste ikke Drengen stort, og han klagede igen over Hovedmerter; en Stund efter fik han Krampe med bestige Smerte, og den tilfaldte Læge erklærede Tilstanden for betænkelig. Han forordnede da forskellige Slags Midler, men det syntes ikke, de vilde hjælpe.

Henrik blev ikke bedre, og han fik ikke hvile hvorens Nat eller Dag; Smertene var saa store. Som oftest var han ved fuld Bevidsthed og bar alt med stor Taalmodighed, saa Lægen og Kameraterne, som besøgte ham, var dybt beveget. Guds Naade aabenbarerede sig uventet paa denne Dreng. En Nat slyngede han pludselig Armen om Moderens Hals og sagde:

„Kære, søde Moder, du maa tilgive mig alt det, jeg har bedrøvet dig med!“

„Ja, da, men jeg huffer intet af det mere,“ svarede hun med dyb Smerte; hun havde saa lidet haab om, at Drengen skulde komme sig, og hun var saa indertlig glad i ham. „Men glem nu ikke at bede til Gud; han hjælper dig nok.“

„Ja, Moder, det gør jeg, og jeg ved, at han har tilgivet mig min Synd.“

Men Henriks Tilstand blev mere og mere betænkelig. En Dag spurgte man ham:

„Bil du gerne dø?“

„Er det Guds Vilje, vil jeg gerne dø,“ svarede han. Kom der Frygt over ham, han og læste Moderen for ham.

„Aa Moder, lyng lidt for mig da,“ sagde han engang. Og der var kommen lig Angest over ham. Da sang Moderen den dejlige Salme:

„Til dig alene, Herre Krist, staaer alt mit Haab, paa Jorden et lille. Da hun var færdig, gik der et smil over hans Ansigt, og han gentog enkelte Sætninger, som særlig gjorde ham godt.

Saa sagde han: „Aa kære Moder, bed Emma komme ind til mig.“

„Hvad vil du hende, min Dreng?“ (Sluttes.)